

σκεμπές

σκεμπές, ο, ουσ. [<τουρκ. iškembē]. **1.** η κοιλιά και το στομάχι μαζί: «είχε έναν σκεμπέ, που ήταν σαν αεροδρόμιο». **2.** ο πλαδαρός, ο κοιλαράς, ο σκεμπεδιάρης: «είχαν στην παρέα τους κι έναν σκεμπέ που, μέχρι να σηκώσει το 'να του πόδι, βρομούσε τ' άλλο». **3.** ειρωνικός ή υποτιμητικός χαρακτηρισμός πλαδαρού ατόμου, κοιλαρά: «κάνε λίγο πιο πέρα, ρε σκεμπέ, για να καθίσει και κανένας άλλος άνθρωπος!». **4α.** στον πλ. **οι σκεμπέδες** και **τα σκεμπέδια**, οι πλαδαρές σάρκες της κοιλιάς και γύρω από τη μέση, που δημιουργούνται από την πολυφαγία: «σιχαίνεσαι να τον βλέπεις, γιατί κρέμονται οι σκεμπέδες του». **β.** κοιλίες από σφάγια με τις οποίες παρασκευάζεται ο πατσάς: «ο μάγειρας έριξε τους σκεμπέδες στο μεγάλο καζάνι για να βράσουν».

- ανοίγω κοιλίες και ξύνω σκεμπέδες, βλ. λ. [κοιλιά](#).

- γεμίζω το σκεμπέ μου, τρώω υπερβολικά: «κάθε μεσημέρι γεμίζω το σκεμπέ μου κι ύστερα κάνω μια βόλτα για να χωνέψω».

- κάνω σκεμπέ ή κάνω σκεμπέδες ή κάνω σκεμπέδια, γίνομαι πλαδαρός, κοιλαράς είτε από την πολυφαγία είτε λόγω ηλικίας: «πρόσεχε τη δίαιτά σου, γιατί άρχισες να κάνεις σκεμπέ || οι πιο πολλοί μετά τα εξήντα τους αρχίζουν και κάνουν σκεμπέδες».

- ξύνω σκεμπέδες ή ξύνω το σκεμπέ μου, δεν κάνω απολύτως τίποτα, χάνω τον καιρό μου, τεμπελιάζω: «εμείς σκοτωνόμαστε στη δουλειά κι αυτός μας βλέπει και ξύνει το σκεμπέ του».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας